

**Ексохоронець Медведчука
«гіпнотизував» його і...
став народним депутатом**

Фото із сайту hromadske.ua.

Читайте про це на с. 8

Віктор Чорний впливав на кума путіна за допомогою магії.

Нова афера: «Ваш родич у полоні» – с.8

Цікава

ГАЗЕТА *на вихідні*

15 червня 2022 року №22 (235) Ціна 7 грн

● ГЕРОЯМ СЛАВА!

Колаж газети «Волинь».

“Останнє, що сказав пілот своїм побратимам, перш ніж спрямувати літак на таран: «Хлопці, будемо жити!»»

На честь Героя України Андрія Люташина названо вулицю в Мукачеві, де він похований.

Андрій Люташин скерував палаючий винищувач на колону окупантів, що сунула на столицю

«Коли почалась широкомасштабна війна, син подзвонив, а я випалила, що вже й сама взяла б у руки автомат, — згадує Людмила Люташина, мати загиблого Героя. — Подумаєш, 71 рік! Андрій заспокоїв: «Не хвилюйся, мамо, в нас на всіх ворогів патронів вистачить»»

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Андрій Люташин з першого дня широкомасштабної війни брав участь у бойових діях у складі бригади тактичної авіації. Саме цих льотчиків за численні

успішні повітряні бої та збиті літаки противника назвали «Привид Києва» (це не один льотчик, а збірний образ). Рідні діляться, що жодних подробиць чоловік не розповідав, лиш непереконливо казав, що «все добре».

«Хлопці, будемо жити!» — побратими розповіли, що саме з такими словами Андрій Люташин скерував винищувач на колону окупантів, що сунула на столицю... Перед смертю йому вдалось знищити чимало ворожої техніки та живої сили противника...

Закінчення на с.12

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Фото із сайту fakty.ua.

Після серії пластичних операцій Тетяна Вороніна повірила в себе і влаштувала особисте життя.

Жінка, яку 16 років тому спотворив сірчаною кислотою залицьяльник, чекає на двійню

Історія до сліз — на с. 6

● ЖАХИТТЯ ВІЙНИ

Фото із сайту life.pravda.com.ua.

Олександр Лукашов має «подякувати» «визволителям» за каліцтво і смерть найближчих людей.

Після вистрілу російського танка втратив око і... дружину

Читайте про це на с. 5

● НЕСКОРЕНІ

Фотоколаж із сайту 24tv.ua.

Про такі операції треба писати книги та знімати фільми.

«Низько і небезпечно»: Україна здійснила до захисників Маріуполя 7 вертолітних місій

Як це було — на с. 4

● **СВІТ ІЗ НАМИ!****Польща передала Україні 240 танків і 100 одиниць бронетехніки**

Крім цього, наша країна отримала також гвинтівки, боєприпаси, ракети

Василь РОГУЦЬКИЙ

Про це розповів президент Польщі Анджей Дуда в інтерв'ю німецькому виданню «Більд». За його словами, загальна сума військової допомоги — 2 мільярди доларів. «Це величезні витрати, але ми розуміємо необхідність. Звертаємося до всіх: якщо хтось має можливість, надайте артилерію, наприклад. Ця зброя необхідна, щоб зупинити російське вторгнення», — закликав Дуда світову спільноту. «Україні потрібна підтримка. Ми передали більшу частину зброї нашої армії. Це не були запаси зі складів. Ми передали наші діючі танки та бронетехніку», — пояснив польський лідер.

Дякуємо полякам, що в найтемніші для України часи проявили себе як справжні друзі.

● **ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ****Кремль хоче забрати квартиру дружини Зеленського в Криму**

Компартія рф запропонувала «компенсувати збитки Донбасу за рахунок активів українських чиновників у росії»

Лія ЛІС

Зокрема, комуністи мають намір забрати у дружини Президента Володимира Зеленського Олени квартиру в окупованому Криму. Про це повідомляє російське пропагандистське видання «РИА Новости» з посиланням на запит депутата держдуми комуніста Сергія Обухова. Він нагадав, що «у дружини Зеленського є квартира вартістю до 100 млн рублів поряд із Лівадійським палацом у Криму». Російський депутат також запропонував перевірити інформацію про те, що елітна підмосковна нерухомість «може належати Наєвій Н. М., чий прізвище, ім'я та по батькові повністю збігаються з іменем дружини командувача Об'єднаних сил ЗСУ, генерал-лейтенанта Сергія Наєва».

Що б ви, москаліки, у кого не забирали на окупованих територіях, все доведеться повернути після їх звільнення. І ще й компенсацію заплатити.

● **БІДА****В окупованому Маріуполі може спалахнути епідемія холери**

Поодинокі випадки вже були зареєстровані

Наталка ЧОВНИК

Такі тривожні попередження оприлюднило Міністерство оборони Великої Британії з посиланням на дані розвідки. У звіті зазначається, що на окупованому російськими військами півдні України доступ до безпечної питної води нестійкий. Існують серйозні перебої в телефонному зв'язку та інтернет-послугах. У Херсоні відчувається гостра нестача ліків.

Через можливий спалах холери росіяни починають закривати Маріуполь на карантин, зазначив радник міського голови міста Петро Андрющенко. У той же час у Ростові-на-Дону готують інфекційні відділення у лікарнях для потенційних хворих серед російських військових. «Слово «холера» дійсно звучить не тільки у ВООЗ, а й всередині міста, з боку окупаційної влади і їхніх кураторів. Маріуполь закривається, і це дуже сумно, тому що з усіх можливих сценаріїв, на нашу думку, боротьби з епідемією рф обрала найцінішій. Просто заблокувати людей у місті, залишити все, як є, хто виживе — той виживе», — зазначив Андрющенко.

У Центрі громадського здоров'я України кажуть, що без належного лікування холера може призвести до летальних наслідків. А от при успішному хвороба закінчується повним одужанням.

● **БО НАШ ХЛОПЕЦЬ!****Бориса Джонсона посвятили у козаки!**

А також на його честь назвали... круасан

Василина СМЕТАНА

У Чернігові козацька громада вирішила посвятити прем'єра Британії у козаки — і політик «став» Борисом Чуприною. «Чому козак Чуприна? Бо ви бачите, що у нього на голові зачіска «вільна», свідчить про його характер та волю. По обличчю видно, що це велика людина. То саме цю рису ми і хотіли підкреслити для того, аби в майбутньому, сказавши «Борис Чуприна», всі знали,

Картина буде в музеї Тарновського, а другий екземпляр відправлять у столицю Англії.

про кого йдеться», — пояснив заступник гендиректора Чернігівського обласного історичного музею імені В. Тарновського Андрій Лісовий.

Грамоту, яка підтверджує цей факт, відправлять до Лондона, а на пам'ять про це київські майстри Дар'я Добрякова та Юрій Кутилов намалювали Джонсона в образі козака Ма-

Без Бориса українцям було б набагато важче боротись з қацапо-монголо-татаро-бурятсько-чеченською ордою.

мая. Картина буде в музеї Тарновського, а другий екземпляр відправлять у столицю Англії.

За словами генерального директора Чернігівського обласного історичного музею імені В. Тарновського Сергія Лавєського, в Україні козаків дуже шанували, але не вклонялися, як іконам. «Козакам-мамаям не вклонялися і не молилися на них. Їх просто шанували,

як своєрідні пам'ятки героїчних часів минувшини. Тепер у нас якраз така ситуація, і ми шануємо наших козаків та тих, хто зараз стає козаком».

А ось у Києві з'явилася нова українська кулінарна фішка: круасан «Борис Джонсонюк». Він вкритий кремом, що нагадує хаотичну зачіску британського прем'єр-міністра Бориса Джонсона. **Креативненько!**

● **БРАВО!****Продав обручку матері: сільський учитель із Грузії зібрав 700 тисяч доларів для України**

Вчинок Ладі Апахазави (на фото) із села Чібаті вартий захоплення

Василь КІТ

Педагог, лауреат національної премії для освітян і фіналіст світового «вчительського Оскара» Global Teacher Award Ладі Апахазави ще в березні 2022 року на своїй Facebook-сторінці розповів, що продав пам'ятну монету міжнародного конкурсу та обручку покійної матері, щоб допомогти школярам і педагогам України. Зібрати вдалося 2,5 тисячі ларі (близько 25 тисяч гривень).

«Маму це порадувало б. Вибач, але більше у мене нічого немає. Слава Україні!» — написав у соцмережі Апахазави. З цього моменту його особиста ініціатива перетворилася на кампанію зі збору коштів, до якої долучились вчителі

Цей учитель навчає насамперед власним прикладом!

з 39 країн світу. Наразі зібрано \$700 тисяч.

Крім того, новий власник обручки та монети Global Teacher Award повернув їх Апахазаві,

як тільки вчитель перерахував гроші польській організації, яка займається забезпеченням українських біженців.

Дякуємо!

● НА ВЛАСНІ ОЧІ

«Загарбники Гвалтують навіть дуже літніх жінок...»

Окупована Херсонщина очима автора, що зараз перебуває в пеклі

Наталія ВЕДМЕДИК

«МІСТЯН, ЯКІ ПІШЛИ НА ТАНКИ З КОКТЕЙЛЯМИ МОЛОТОВА, КРУПНОКАЛІБЕРНИМ КУЛЕМЕТОМ РОЗІРВАЛИ ЗА СЕКУНДИ...»

Херсонську область було окуповано дуже швидко. І так само швидко зникла можливість виїзду. Спочатку відсікли дорогу на Миколаїв через Посад-Покровське, потім через Станіслав і Олександрівку. Далі відрубали шляхи в напрямку Кривого Рогу, останній з яких — через сумнозвісний Давидів Брід, де колону цивільних накрили «Градами». Серед тих людей була моя колега, їй та її маленькій доньці пощастило лишитись живими, але вона мовчить про те, що там коїлось. Виїхати зараз можна лише через Крим і територію РФ до країн Балтії. Це щонайменше 600 доларів і чотири доби в дорозі автобусом. Для пересічної родини це нереально.

В області дуже багато росіян, і вони почуваються господарями. В селах коїться страшне. В Осокорівку (вона наразі звільнена, якщо не помиляюсь) разом із військовими зайшли лікарі, які констатували масові згвалтування. Як сказала одна з постраждалих, вік і зовнішність для загарбників значення не мали — глумилися навіть над дуже літніми жінками.

Прекрасного села на березі лиману — Олександрівки — більше не існує, його зрівняли із землею. Голова Станіславської ТГ та мешканці Станіслава досі займаються евакуацією та похованням тіл загиблих — усе на свій страх і ризик, бо обстріли не стихають.

Славнозвісна Чорнобаївка... «Серіал», про який із таким захватом і гумором жартували всілякі експерти. Нам не було з того ані смішно, ані радісно, бо там люди. Це велике село, яке кожному серію цього пекельного серіалу платить людськими життями. Є загиблі і поранені, діти і дорослі. Є вулиці, на яких не лишилось жодного цілого будинка.

Білозерка. Там танки стоять між хатами і від прострелів здригається земля. Таких сіл безліч по області, і в кожному своя історія жаків війни пишеться пакетами «Градів».

Херсон. Моє чудове південне місто, мій дім. Трагедія його окупації почалась одразу і криво — битвою за Антонівський міст. Передмістя Херсона — села Антонівка і Кіндійка — було під обстрілами кілька днів, а потім ще кілька не вдавалось домовитись про евакуацію мешканців, які вціліли під обстрілами. Люди

Фото із сайту rbc.ua.

Вік і зовнішність для окупантів не мали значення — глумилися над усіма...

тікали в чому були і як могли. Серед них — мій знайомий, йому довелося разом із родиною рятуватись під обстрілами, бо від їхнього будинку лишилась одна стіна. З того часу він від голосних різких звуків просто не притоміє.

А потім у місто заїхали танки. І сталась трагедія Бузкового парку: там містяни пішли на танки з коктейлями Молотова. Крупнокаліберним кулеметом їх розірвали за секунди. Росіяни довго не пускали нікого, щоб забрати тіла. Місцевий священник,

«В області дуже багато росіян, і вони почуваються господарями. В селах коїться страшне.»

панотець Сергій Чудинович, на свій страх і ризик разом із кількома чоловіками поховали героїв у братській могилі прямо там, у парку. В перші дні окупації Херсона з важкої зброї обстріляли будинки на вулицях Тарле і Перекопській. Сказали, що це помста за опір у Бузковому парку.

«СЬОГОДНІ ВЖЕ 105-ТА ДОБА, ЯК Я НЕ ВМИКАЮ СВІТЛА»

Наприкінці квітня в області відрубали зв'язок. Липкий жах від неможливості подзвонити рідним і дізнатись, чи живі вони, я не забуду до скону. Ми їздили на околицю міста, бо туди доходив сигнал із Миколаївщини. Потім зв'язок повернули, але

за місяць вимкнули знову, і його немає другий тиждень. Взагалі ніякого і ніде, навіть міські телефони не працюють.

Інтернет є лише в тих, хто ще до війни підключив його від невеликих локальних провайдерів. Люди знімають паролі з домашнього вай-фаю, щоб сусіди теж могли скористатися. Всі заклади і установи, які мають інтернет-зв'язок, познімали паролі й повідомили про це у соцмережах, щоб херсонці мали можливість зв'язатися з рідними.

На центральній вулиці, Суворова, в одній точці слабенько ловить зв'язок оператора «Лайфсел», там юрба людей — на лавках, на парапетах.

Тепер про банки. «Аваль» пішов практично одразу, не надавши людям можливості ані перевести кошти, ані зняти. «Ощад» тримався до останнього, аж поки туди не прийшли озброєні військові і не сказали: «Це тепер наше».

Ми будемо довіку вдячні «Привату», що він досі зі шкіри пнеться, але не залишає своїх клієнтів непризволяче. Зняти готівку можна тільки у його відділеннях. Черги неймовірні, але ж можна. Коли в нас вкрали зв'язок, служба підтримки банку знайшла можливість проходити автентифікацію без СМС.

Якщо не вдалося достоятись за готівкою у черзі, то в Херсоні є тепер нова спеціальність — «обнальщик». Людина, яка дасть вам готівкою суму, яку ви перекажете їй на картку. Бере за це від 2 до 10% — залежно від суми.

● Я ТАК ДУМАЮ!

Зеленському прилетіла «ответка» від Байдена?

Видання Bloomberg цитує президента США, який чи не вперше так жорстко нагадав українській владі, що партнери попереджали їх про вторгнення путіна, але українська влада легковажила

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність»

Президент Джо Байден заявив, що Президент України Володимир Зеленський проігнорував попередження про те, що росія вторгнеться в його країну, напередодні 24 лютого. «Так, багато людей думали, що я, можливо, перебільшую, але я знав, і у нас були дані, щоб підтвердити, що він (путін. — Ред.) перетне кордон. Сумнівів не було. І Зеленський не хотів цього чути, як і багато людей», — сказав Байден у п'ятницю під час політичного збору коштів у Лос-Анджелесі.

Ми всі були свідками цієї легковажності. Бо також чули у січні-лютому від влади звинувачення на адресу наших партнерів і західних ЗМІ, що вони нагнітають ситуацію. А чимало українців стали жертвами цієї легковажності, бо не прийняли вчасне рішення про евакуацію... і це призвело до страшних трагедій.

Ми в парламенті вимагали збільшення фінансування ЗСУ, але отримували скептичні і зверхні заяви про пріоритетність доріг і спробу маргіналізувати всі наші зусилля по армії.

У мене питання: чому саме зараз президент США нагадав про це? Адже Захід неухильно дотримується єдності і не порушує тем, які не на часі. Як і ми, всередині суспільства, усвідомлюючи, що до перемоги ще дуже далеко, попереду важкі часи і нам треба вистояти разом.

Тут дві відповіді.

1. Захід починають напружувати постійні звинувачення української влади, що все не так і всього мало, при цьому у відверто брутальній манері...

Я погоджуюся з тим, що нам треба БІЛШЕ зброї. І ми про це говоримо щодня з нашими західними партнерами і журналістами. Але чи варто говорити про допомогу з партнерами у некоректній, а іноді і брутальній формі? Схоже, прилетіла «ответка».

2. Західні партнери таким чином посилають нам якісь погані сигнали щодо ситуації всередині чи на фронті. Це був би найгірший розвиток подій.

І владі варто цього разу почути ці сигнали. Ми зараз просто не встоїмо без західної допомоги, нам потрібен ленд-ліз, більше зброї і просто підтримка нашої економіки, інакше путін досягне своєї мети в гібридний спосіб: військово й економічно, знищивши нашу промисловість та інфраструктуру.

Також Байден зазначив, що в планах Путіна — знищення української нації і культури в цілому. А це — геноцид. Тому нам варто зосередитися на тому, аби всі країни визнали дії росії геноцидом проти українського народу.

● **ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ**

«Низько і небезпечно»: Україна здійснила до захисників Маріуполя 7 вертолітних місій

Першим льотчиком, який погодився на участь у цій вкрай ризикованій та зухвалій операції, був чоловік, дружина якого працювала бойовим медиком в оточеній росіянами «Азовсталі»

Роман РОМАНЮК

ВТРАТИЛИ ТРИ ГЕЛІКОПТЕРИ

За постачання підкріплення, а також медикаментів та боєприпасів до Маріуполя відповідало Головне управління розвідки. Оскільки зв'язок із захисниками «Азовсталі» по воді та на суші був втрачений, залишався лише один варіант — небо, йдеться у статті «Острів надії» в «Українській правді». Як повідомляв глава ГУР Кирило Буданов, до захисників з допомогою літали 16 військових вертольотів Mi-8, а одного разу вони привезли на завод 72 бійці полку «Азов». Загалом відбулося 7 таких вертолітних місій

Фотоколлаж із сайту 24tv.ua.

Героїчний захист «Азовсталі» уже забронював собі місце у майбутніх підручниках світової історії. Але Україна має не менш складне завдання — повернути додому тих захисників Маріуполя, які зараз перебувають у лапах російських загарбників.

Перше прибуття вертольотів здивувало захисників «Азовсталі». Вони сказали, що ми не знаємо місця вашого відправлення, але ви прилетіли до нас із неба.

до Маріуполя. Туди доставляли медикаменти, боєкомплекти, їжу та воду, а назад завантажували тяжко поранених.

Кілька гелікоптерів у таких місіях Україна втратила. Зокрема, на п'ятому польоті групу засікли, коли вони поверталися з Маріуполя, і один гвинтокрил збили. Під час сьомої місії на зворотному

шляху один вертоліт спалахнув і впав на окупованій території. Тоді з Дніпра підняли інший гелікоптер, рятувальний, щоб дістати тих, хто вижив. Проте на нього чекала засідка, і з ПЗРК цей вертоліт збили. Останній політ відбувся на рубежі квітня-травня приблизно за 20 днів до виходу всіх захисників з «Азовсталі».

УКРАЇНСЬКІ ПІЛОТИ «АБСОЛЮТНО НЕМОЖЛИВЕ» ЗРОБИЛИ МОЖЛИВИМ

«Важливість першого польоту полягала в тому, що багато людей дивилися на цю операцію, як на неможливу, тому ми хотіли показати іншим льотчи-

кам і військовим, що це не так», — розповів американському виданню «The WARZONE» представник ГУР МО України з позивним Флінт.

Усі учасники операції цілком усвідомлювали її небезпеку. Щоб завантажити більше корисного вантажу для захисників «Азовсталі», з вертольотів було знято озброєння, щоб зменшити їх вагу. Враховуючи неможливість повністю прихованого проведення операції та задля введення ворога в оману, провели дезінформацію противника.

Розуміючи значний ризик, декілька пілотів відмовилося брати в ній участь. Але перший пілот, який погодився, мав

особисту причину. «Основним мотивом було те, що його дружина була бойовим медиком на «Азовсталі». Вона працювала з важко пораненими бійцями, і завдання першого польоту була їх евакуація з території заводу», — розповів Флінт.

Дістатися до «Азовсталі» виявилось непросто. Швидкий і низький політ над місцевістю з перешкодами, такими, як дерева та телефонні дроти, вимагали великої майстерності пілота. Крім того, у деяких випадках рейси здійснювалися вночі за допомогою приладів нічного бачення, що потребувало від льотчиків відповідного досвіду.

«Перше прибуття вертольотів здивувало захисників «Азовсталі». Вони сказали, що ми не знаємо місця вашого відправлення, але ви прилетіли до нас із неба. Це абсолютно особливі емоції, коли після повернення ти віддаєш поранених лікарям і розумієш, що зробив щось абсолютно неможливе. Ви відчуваєте гордість і щастя за своїх людей», — згадує Флінт свій емоційний стан після приземлення.

Але наступні польоти ставали дедалі складнішими, оскільки росіяни почали посилювати свою протиповітряну оборону. Під час другої спроби вертоліт був обстріляний, але зміг досягти точки заправки та успішно здійснив посадку. Намагаючись обходити російську ППО, льотчики змінювали маршрути, то літаючи над землею, то над водою. «Мені відома ситуація, коли наш гелікоптер пролетів між двома російськими кораблями, а потім повернув праворуч і перемістився над морем на територію України», — пригадав він.

«Про ці операції треба писати книги та знімати фільми, особливо про останнє місце оборони Маріуполя. І я думаю, що цю історію перекажуть наші діти», — переконаний Флінт.

● **СМЕРТЬ ОКУПАНТАМ!**

Маємо стільки «Гарпунів», що можемо потопити весь російський флот

Флагман росії на Чорному морі крейсер «москва» наші воїни знищили ракетами «Нептун» українського виробництва. Водночас західні держави, зокрема Данія та США, почали постачати нам і свої протикорабельні ракети — «Гарпуни» (на фото)

Василь КІТ

За словами речника Одеської обласної військової адміністрації Сергія Братчука, ми вже маємо цієї зброї стільки, що «можемо потопити весь чорноморський флот російської федерації». Як результат — ворожі військові кораблі уникають наблизитись до наших берегів ближче, ніж на 100 кілометрів. Що ж таке той «Гарпун» (Harpoon)?

Це — ракета американського вироб-

ництва, вона є однією з найпоширеніших у світі. Вартість «гарпунчика» чимала — 350–750 тисяч доларів. Запустити їх можна з літаків, кораблів, підводних човнів і з берега. Саме останній варіант і отримує Київ. Довжина ракети — 4,57 або 5,23 м; маса бойової частини — 225 кг. Вона летить на дозвуковій швидкості і максимально може долати до 300 кілометрів, залежно від типу. Передані нам Данією ракети берегового базування мають дальність пуску на 124 км.

Офіційно «Гарпун» був прийнятий на озброєння США у 1977 році. Наведення ракети здійснюється в дві стадії. На першій вона прямує за встановленим курсом на надмалій висоті в бік цілі. У розрахований момент активізується головка самонаведення і починається пошук цілі. Максимальна дальність виявлення есмінця становить 40 км, а катерів — до 18 км.

Як тільки ціль виявлена, ракета наводиться на неї і здійснює атаку одним

Фото із сайту focus.ua.

Начувайтесь, москаліки!

із двох можливих способів:

- ◆ атакує ціль горизонтально, рухаючись паралельно воді на висоті 2–4 м;
- ◆ робить маневр «гірка», піднімаючись на висоту до 1 800 м і пікіруючи на ціль — підводні човни, що спливали, невеликі маневрові катери тощо.

Уперше протикорабельні ракети «Гарпун» у бойовій обстановці були випробувані іранським флотом 1980 року під час ірано-іракської війни.

А найбільш масштабною битвою із за-

стосуванням «Гарпунів» була операція «Богомол» у 1988 році. Під час цієї битви між американським та іранським флотом «Гарпун» застосовували обидві сторони, і тоді американці змогли потопити два іранські кораблі і один пошкодити.

Станом на березень 2013 року було вироблено 7300 ПКР «Гарпун» різних модифікацій, ракети постачалися до 28 країн світу. Віднедавна — і в Україну.

Переможемо!

● ЖАХИТТЯ ВІЙНИ

«Виходив із міста по трупах»

Історія маріупольця Олександра Лукашова, який через війну залишився без ока та втратив рідних

Яна ОСАДЧА

«КОЛИ Я ВИТЯГУВАВ ДРУЖИНУ З ПІД ЗАВАЛІВ, ВОНА БУЛА ВЖЕ МЕРТВА»

24 лютого майстер металургійного комбінату Олександр Лукашов ще ходив на роботу. За його словами, жителі міста тоді і гадки не мали, що принесе їм напад путіна. Однак вже 27–28 лютого росіяни почали обстріл.

Коли вибухи почастишали, Олександр із дружиною Ольгою, взявши лише документи, вирішили тимчасово переїхати у квартиру до його матері. «2 березня ми пройшлися по магазинах. Ще все працювало. В місті була тиша. Однак ані поліції, ані українських військових ми вже не бачили», — згадує чоловік.

Наступний день, 3 березня, він запам'ятає на все життя. Зранку дружина визирнула у вікно і сказала: «Дивись, танки їдуть! І глянь, що на них намальовано!». Чоловік підійшов до вікна і побачив військову техніку з виведеними білою фарбою буквами Z. «Раптом я почув звук танкового дизельного двигуна. Потім — як повертається башта танка, як працює механіка. Зрозумів, що він зупинився і повернувся до нашого будинку», — пригадує Олександр.

Пострілу він не почув, але відчув удар. Осколками і склом чоловікові поранило обличчя та розрізало навпіл око. Він зрозумів, що снаряд залетів на кухню: стіни між нею та кімнатою більше не було, стіни між коридором та квартирою — також. «Моя перша думка: де Оля? Вона лежала на кухні під завалами. Тільки голова стирчала», — з боєм каже Олександр.

Чоловік почав розбирати завали, намагався витягти дружину, хоча його обличчя заливала кров. «Я кричав: «Олю, допомагай собі руками і ногами!». Нарешті витяг її, поклав на плиту і перевернув... На мене дивилися її застигли очі. Коли я її тягнув, вона вже була мертва», — описує Олександр один із найстрашніших моментів свого життя.

Він дотягнув тіло дружини до вікна. На його крик прибігли двоє чоловіків

у куртках з написом «Медицина катастроф». Олександра винесли з квартири перед тим, як він знепритомнів. Чоловік отямився вже в місцевій лікарні. Пам'ятає лише операційний стіл і що рани йому зашива в дитячий хірург. Інших лікарів у місті вже не лишилося. Пізніше наважився спитати про маму. «Немає більше твоєї мами», — сказали йому.

Кожен день у лікарні від ран вмирили по 5–6 людей. Тіла складали в мішки, а коли вони закінчилися, брали за руки і ноги, клали на ковдру і несли в підвал або на вулицю. Майже увесь лікарняний двір був заповнений трупами.

4 березня в Маріуполі почалися морози. У лікарні з вибитими вікнами було дуже холодно, обстріли не вщухали. Вийти з медзакладу Олександрові вдалося лише 21 березня. Він разом з іншою родиною — батьками та двома дітьми, які мали поранення, — вирішили вирватися на територію, підконтрольну Україні.

“**Пострілу він не почув, але відчув удар. Осколками і склом чоловікові поранило лице та розрізало навпіл око.**”

Люди йшли містом тиждень. Були постійні обстріли, кілька днів ховалися по підвалах. Їли те, що давали місцеві мешканці: хтось — трішки хліба, хтось — пів пляшки води, а хтось — банку помідорів. «Ми йшли по трупах. Вони були скрізь!» — ділиться спогадами маріупольця.

27 березня Олександр дістався до місцеві церкви, де був величезний підвал, в якому ховалися близько 200 людей. По місту вже бігали росіяни і чеченці. Окупанти зайшли в церкву і сказали: «В Україну ніхто з вас не поїде, є лише один варіант — куди ми скажемо».

Після вистрілу із танка «асвабодітелей» Олександр Лукашов втратив око та отримав величезний шрам через усе обличчя.

«ЗАМОВНИ, БО ЗАВТРА ВИВЕДУТЬ У ПОСАДКУ І РОЗСТРІЛЯЮТЬ»

Спочатку їх вивезли в селище Покровське, а вже звідти — у Донецьк. Чоловік казав, що йому треба в Україну, але його ніхто і слухати не хотів. Лише питали: «Ти що, батьківщину не любиш?» У Донецьку Олександра госпіталізували в місцеву лікарню. Він лежав в одній палаті з пораненими «деенерівцями». Спершу намагався відстоювати свою позицію, розповідав, хто вбив його сім'ю. Але згодом йому сказали: «Замовни, а то опинишся у підвалі, а завтра виведуть у посадку і розстріляють».

Кожен день у лікарні чоловіка перевіряли на «благонадійність». «Приходили представники райвідділу, фсб, слідчого комітету. Примувували роздягатися, шукали наколки, питали, хто я такий. Чи не військовий? І так цілий місяць», — розповідає маріупольця.

У Донецьку Олександрові вдалося зв'язатися зі своєю дочкою, яка живе в Греції. Він сказав їй, що не може більше залишатися в цьому «гестапо». Донька знайшла водія, який погодився вивезти з Донецька через росію у Латвію, а вже звідти можна добратися до Афін. Однак, щоб виїхати, необхідно було пройти принизливу процедуру «фільтрації», без якої жоден водій нікуди не поведе.

Людей із Маріуполя та інших окупованих територій вивозили в різні міста, а фільтрація проходила в єдиному відділку, до якого треба було йти через увесь Донецьк. Олександр прийшов туди і побачив, що черга вже розписана на 2 місяці наперед. Тоді він вирішив домовитися з місцевим «еменесником», який оцінив свої послуги у 3,5 тисячі рублів. І вже наступного дня чоловіка допустили до проходження фільтрації.

Відбувалася вона так: спершу взяли відбитки пальців, перевірили телефо-

ни, а також зробили фото в анфас, зліва та справа. Питали, кого він знає в місті, де працював тощо. Далі чоловіки йшли в одну кімнату, а жінки в іншу. Там примувували роздягатися. У людей перевіряли наявність татувань. «Вони вважають, що українські військові всі — в татуваннях, у фашистських знаках. Мені пощастило, у мене немає жодної наколки. А разом зі мною проходив фільтрацію хлопець 25 років. У нього було татування: якийсь ієрогліф і квіти. Він довго там сидів. Я пішов, а його залишили», — згадує Олександр. Після проходження процедури чоловікові нарешті видали талон, з яким він і сів в автобус.

«Я ГОТОВИЙ НА ЛАВЦІ СПАТИ, АБИ ТІЛЬКИ ТІ ФАШИСТСЬКІ РОЖІ НЕ БАЧИТИ!»

Росію їхали три доби. «Бачили ви б ту росію, то — жах. Стан країни визначається станом її селищ та доріг. Скрізь суцільна руїна, сміття на узбіччях. Вони здатні тільки вбивати людей та грабувати, а побудувати нічого не вміють і не вміли», — ділиться враженнями від поїздки Олександр.

Коли чоловікові дали папірець про дозвіл на виїзд із росії, він уперше з початку війни відчув себе живим. «Радів, ніби з темного підвалу на волю вийшов», — каже. Латвійці його майже не перевіряли, попросили тільки паспорт, поставили штамп та спитали, чи везе сигарети. В Латвію не можна ввозити більше 40 цигарок, чоловік сказав, що в нього — 37 штук. Прикордонниця дістала з кишені пів пачки своїх сигарет та віддала Олександру. Маріупольця нарешті дав волю емоціям та звернувся до латвійців: «Ви не розумієте, як ви добре живете! Як вчасно ви вступили у НАТО. Я вирвався з гестапо, я готовий на лавці спати, аби тільки ті фашистські рожі не бачити!».

Джерело: lifepravda.com.ua.

● ПРАВИЛЬНО ЗРОБИЛИ!

Чекали на сигарети, а одержали повістки: спіймали 10 контрабандистів

Прикордонники Чернівецького загону затримали десятох зловмисників, які чекали на партію цигарок для доставки на територію Румунії

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Чоловіки віком 17–35 років виявилися жителями прикордонного села Красноільськ. Усім поруш-

никам, окрім неповнолітнього, вручили військові повістки, повідомили у Західному регіональному управлінні Держпри-

Оце так і «заробили»...

кордонслужби України. «Прикордонники оформили на затриманих протоколи ад-

мінпровадження за спробу незаконного перетину державного кордону України. Зважаючи на хороший фізичний стан зловмисників, їх любов до камуфльованого одягу, правоохоронці передали дані про них у військкомат. За наявною інформацією, всі порушники кордону, крім 17-річного юнака, вже проходять медичний огляд для призову за мобілізацією», — йдеться у повідомленні.

● **НОВА АФЕРА****Нечисть використовує шахрайську схему «Ваш родич у полоні»**

Негідники збирають інформацію в інтернетмережі, а потім «збирають» кошти за псевдопоміч

Софія **ГАВРИЛЮК**

Служба безпеки України викрила на Запоріжжі зловмисників, які телефонували рідним і близьким воїнів ЗСУ та пропонували свою «допомогу» у нібито визволенні їх з полону. За свої «послуги» шахраї вимагали окрему плату. Розцінки різнилися й залежали від емоційного стану родичів. Серед псевдопослуг, які пропонували шахраї: телефонна розмова з полоненим, за яку просили від 10 до 50 тисяч гривень; визволення з полону, яке оцінили у суму від 50 до 200 тисяч гривень; перевезення тіла загиблого — до 10 тисяч гривень. Для правдоподібності своїх слів шахраї моніторили інтернет, де збирали дані про безвісти зниклих або загиблих українських бійців та їхні родини.

Жодну з цих міфічних обіцянок зловмисники не могли виконати. А після отримання грошей, які їм пересилали онлайн, — просто обривали зв'язок.

Організатором схеми виявився чоловік, який наразі перебуває у тимчасово окупованому Маріуполі. Він нещодавно вийшов з тюрми. Крім того, у Запоріжжі в нього була спільниця. Її затримали спецпризначенці СБУ.

Служба безпеки звертає увагу на те, що питання звільнення військовополонених перебуває у винятковій компетенції органів державної влади. Якщо ж ви або ваші знайомі потрапили у ситуацію, коли невідомі вимагають гроші за «визволення» родича з полону, потрібно негайно звернутись до Об'єднаного центру з пошуку та звільнення полонених.

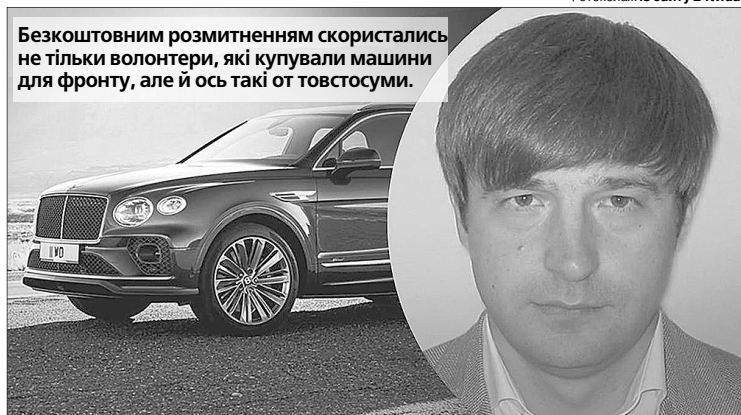
● **ПРЯМА МОВА**

Анджей ДУДА, президент Польщі, розкритикував європейських політиків, які постійно телефонують Володимиру путіну:

Я вражений усіма тими переговорами, які зараз ведуться з путіним. Канцлер Шольц, президент Еммануель Макрон. Ці розмови марні. Що вони роблять? Вони лише легітимізують особу, відповідальну за злочини, скоєні російською армією в Україні. Він відповідає за це. Він прийняв рішення спрямувати туди війська. Йому підпорядковуються командири. Хтось так розмовляв з Адольфом Гітлером під час Другої світової війни? Хтось сказав, що Адольфу Гітлеру потрібно «зберегти обличчя»? Що ми повинні діяти так, щоб не було принизливо для Адольфа Гітлера? Я не чув про таке.

● **О ЧАСИ! О ЗВИЧАЙ!****Під час війни купив собі новий «Бентлі» за 500 000 доларів**

Хтось віддає останнє на Збройні сили України, а хтось у тилу відверто жирує...

Безкоштовним розмитненням скористались не тільки волонтери, які купували машини для фронту, але й ось такі от товстосуми.

Фотоколлаж із сайту 24tv.ua.

Леонід ОЛІЙНИК

Радника голови правління НАК «Нафтогаз України» Олега Діденка (на фото) звільнено з компанії після оприлюднення інформації про придбання Bentley Bentayga 2022 року випуску вартістю \$500 000, скориставшись безкоштовним розмитненням. «Олега Діденка звільнено з НАК «Нафтогаз України». Компанія не коментує і не несе відповідальності за особисте життя працівників», — йдеться у повідомленні пресслужби «Нафтогазу».

Зазначимо, що напередодні народний депутат від «Батьківщини»

Олексій Кучеренко опублікував у Facebook інформацію про купівлю Діденком дорогого автомобіля наприкінці травня.

Сам Діденко у коментарі, який розповсюдили ЗМІ, стверджує, що він написав заяву про звільнення. Каже, що машину нібито купив в Україні та для свого друга. «У травні до мене звернувся мій товариш, громадянин Німеччини Роман Ліпкін. Він захотів придбати цей автомобіль, оскільки його ціна в Україні була значно нижчою, ніж у Європі через різницю в курсі. Особисто приїжджати до Києва і робити це він відмовився з міркувань

безпеки. «Ми домовилися з ним, що я куплю цю машину і перепродам за вигідною ціною», — заявив Діденко.

Також, за його словами, авто коштувало 255,8 тис. євро. Друг обіцяв доплатити 45 тис. євро, і цю суму він нібито погодився відправити на благодійність.

ДО РЕЧІ

За 2021 рік витрати НАК «Нафтогаз України» на членів правління зросли майже на 36% — із 672 млн грн до 911 млн грн, йдеться у консолідованій фінансовій звітності «Нафтогазу» за минулий рік.

● **РЕЗОНАНС**

Фото із сайту hromadske.ua.

З того «рускава міра» так і пре всяка диявольщина...

Ексоохоронець Медведчука «гіпнотизував» його і... став нардепом

Народний депутат забороненої партії «Опозиційна платформа — За життя» Віктор Чорний, який вважається довіреним охоронцем підозрюваного в держзраді Віктора Медведчука, за допомогою окултизму та «магії» впливав на свого «боса»

Василь КІТ

На відео, знайдених на комп'ютері Чорного, записано сеанси, де «гіпнологи» нібито вводять людину («сліпера») в стан «гіпнотичного сну» й «переміщують» їх у сві-

домість Медведчука. Далі гіпнолог нібито «розмовляє» зі свідомістю політика через іншу людину. Чорний «прокачував» енергію (ауру) Медведчука, переконував того, що добре його охоронятиме і тому має стати нардепом (справді потрапив

у парламент за списком партії ОПЗЖ на парламентських виборах 21 липня 2019 року), лякав «американськими гіпнотизерами» і всіляко «працював» над його магічною перемогою на парламентських виборах. Через «магію» Чорний нібито нав'язував куму путіна свій авторитет і «нарощував» рейтинг ОПЗЖ.

З фотографіями політичних опонентів шамани, на замовлення Чорного, проводили ритуали. В ноутбучі знайшли також світлини українських політиків Володимира Зеленського, Петра Порошенка, Юрія Бойка, Олександра Вілкула. Чорний навіть цікавився тлумаченням снів щодо сім'ї Медведчука — він перевіряв, чи немає загрози коту Оксани Марченко з кличкою Кокосік.

Крім цього, через окултистів Віктор Чорний хотів вислужитися і перед президентом росії владіміром путіним. На одному з відеозаписів гіпнолог і сліпер від імені нардепа намагається зв'язатися з президентом рф. У файлах нардепа є свідчення про подібні «культи» кремлівських небожителів.

Невідомо, де наразі Чорний. Але, за даними журналістів, країну він не залишав. Правоохоронці кажуть, що охоронець Медведчука не є фігурантом кримінальних проваджень.

● НА ВЛАСНІ ОЧІ

«Загарбники Ґвалтують навіть дуже літніх жінок...»

Закінчення.
Початок на с. 3

Наталія ВЕДМЕДИК

«Руський мір» позбавив нас аптек і ліків. Медикаменти продаються на узбіччях доріг і на базарах із багажників машин під пекучим сонцем. Або через телеграм-групи з тих-таки машин. У цих групах, аби підкреслити, що препарати якісні, роблять приписку: «українські» або «не Крим». Якщо, не доведи Боже, щось серйозне — ліки будуть шукати всі родичі і друзі хворого у всіх кінцях міста одночасно. І не факт, що знайдуть. Був момент, коли пляшечка перекису водню коштувала до ста гривень. Сьогодні за упаковку лінексу хотіли 850 гривень.

У перших числах травня можна було йти повз парк тротуаром і раптом помітити, що в траві лежать снайпери. І одночасно по дорозі їде БТР із автоматниками. Звернути нікуди, пришвидшити крок не варто — може бути розцінено як завгодно, і просто застрелять.

Десь під кінець квітня росіяни вгнали по центру міста ракету, щоб звинуватити в цьому ЗСУ. Результат — ніхто не повірив в обстріл України, в центрі годі було знайти цілої шибки. Влучила ця залізняка метрів за 600 від мого дому, на щастя, я там не ночувала, але вранці бігла так, що думала серце вискочить. Того разу повезло — вибухова хвиля пішла в іншому напрямку, навіть вікна цілі.

Сьогодні вже 105-та доба, як я не вмикаю світла. Росіяни в темний час доби їздять містом на важкій техніці і світять у вікна потужним прожектором, якщо там світиться.

Вихід із дому прирівнюється до виходу у відкритий космос: вилучити з телефону треба взагалі ВСЕ, бо його можуть перевірити в будь-який час і за результатами ти ризикуєш не повернутись додому. Люди зникають. Деяких потім відпускають, а хтось у полоні вже більше місяця, і доля їхня невідома. Причому заручниками стають навіть зовсім юні, після одного з мітингів схопили 18-річного хлопця. Він повернувся рівно через місяць, день у день.

«МИ ВІРИМО В ЗСУ,
ЯК У БОГА!»

Попри весь цей жах, опір є! Ми не коримось мовчки. Початку були велелюдні мітинги, і то дуже часто. Люди з прапорами йшли на БТРи і озброєних рашистів. Потім мітинг розстріляли,

Там, де «русський мір», — там смерть...

кілька чоловік із тяжкими пораненнями потрапили до лікарні (розрив легені в жінки, відкритий перелом стегна в літнього чоловіка і т. д.). Опір став прихованим, але він є! Від розклеювання листівок до мазків фарби в кольорах нашого прапора та жовто-синіх стрічок на деревах. А днями відомий херсонський

Найболючіше — коли кажуть: «Ви самі винні», «Давайте віддамо росіянам Херсонщину, тоді вони не підуть далі».

волонтер дядя Гриша (Григорій Янченко) їздив Дніпровським ринком із увімкненим на всю гучність треком «Вова, їбаш їх». Вуличні співаки виконують українські пісні, українська музика лунає з магазинів. «Ой у лузі червона калина» співають літніми вечорами у дворах багатопверхівок, щоб незрозуміло було, звідки саме звук.

Херсон щодня доводить, що ми — Україна! Як може в умовах тотального терору.

Наша єдина (одна на всіх притомних херсонців) мрія — звільнення Херсона і перемога. Ми віримо в ЗСУ, як у Бога! Так, ми боїмося. Так, плекати надію щодень важче. Так, росіяни тут, як сарани, у нас прямий портал із пекла через Крим. Але ми чекаємо і сподіваємось на звільнення!

Пограбована, обкрадена, понижена і сплюндрована Херсонщина чекає і сподівається! Ми стали боятися тиші. Бо коли ми чуємо гуркіт канонади, ми думаємо, що це наші до нас ідуть.

Щодня крається серце, бо від нас обстрілюють тоннами смер-

тоного залізничка Миколаїв. Листування в месенджерах: «Від нас полетіло, тікайте в укриття бігом». Після артобстрілу перекличка з миколаївцями: «Ви цілі?».

... Найстрашніше — що забудуть. Коли не гуркотить над головою і повз вікно не проїздять Z-ки, дуже легко забути. Ще страшніше — що не стане сили нас відвоювати. Найболючіше — коли кажуть: «Ви самі винні», «Давайте віддамо росіянам Херсонщину, тоді вони не підуть далі». Дико боляче, коли профільний міністр транслює меседж: «Ви маєте зробити вибір на користь України і виїхати». Нам три місяці казали: «Покажіть, доведіть, що Херсон — це Україна», — і ми показували, і довели. Нам казали, що «зелених коридорів нема, не виїздіть, небезпечно». А тепер міністр у справах окупованих територій закидає нам ледь не співпрацю з ворогом.

Про те, як виїздити з області, «розкажуть» сотні понижених автівок цивільних громадян і волонтерів, яких розстріляли, як у тирі. Коли таке каже міністр, то складається враження, що нас уже просто списали у незворотні втрати. А світ має почути і зрозуміти: Україна щодня платить криваву данину Молоху війни, і якщо не підтримати нас у цій боротьбі, то наша окупована реальність стане і їхньою також.

P.S. Знаєте, що сказала мені ця людина після розмови? Я просто процитую.

«Нат, страшно. Не вмерти страшно. Страшно вмерти не моментально. Вже думаю собі купити пачку каптотпрезу, і якщо раптом що — випити її всю, просто обвалити в нуль тиск. Якщо, наприклад, привалить стінами при артобстрілі. Або якщо по мене прийдуть... вже три дні думаю. Просто не розумію, як дозу розрахувати».

● УВАГА, ВІКТОРИНА!

«Путін уже програв. Він ніколи не підкорить серце українців»

Щоб дізнатися, кому належать ці слова, я маю спочатку повторити запитання, яке й приведе до їх автора

Грицько ГАРБУЗ

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-9»

Нинішнє завдання також розпочнемо з математики. Ах, як вона в'їлася в печінки не одній мамі і не одному татові нинішнього навчального року з дистанційним навчанням — навіть із цього приводу путін має пріорити в пеклі! Отож: на яке одне й те саме число треба збільшити кожен із цих чотирьох множників — 12 x 27 і 15 x 22, щоб значення нових добуток стали між собою рівними? Якщо розгадаєте, то отримане число треба помножити на 0,6 або на 2. Тоді один результат у метрах, а другий у футах розкриють місце, яке, за словами Александра Бориса де Пфеффеля-Джонсона, найбільше об'єднує в одному почутті приятелів і недругів кожної людини.

Що за слово — назву місця — ми захоvalи у гранатобузі?

Щоб не тягнути kota за хвоста, одразу розпочнемо з відповіді. Знайти число, на яке треба збільшити ці всі множники, щоб значення нових добуток стали між собою рівними, можна за допомогою рівняння: $(12+x) \cdot (27+x) = (15+x) \cdot (22+x)$. А потім відповідь — 3 — помножити на 0,6 або на 2. Вийде 1,8 і 6. А далі просто цитуємо Александра Бориса де Пфеффеля-Джонсона або просто Бориса Джонсона: «Ніщо так не викликає співчуття у друзів і ворогів, як те, що ви опинились на 6 футів під землею (1,8 м — приблизна глибина могили, бо 1 фут — 0,3048 м)». Так-так, того самого британського прем'єра, який є нашим палким другом і заявляє: «Хоч би що сталося на полі бою найближчими тижнями, путін уже програв. Він ніколи не підкорить серце українців».

Щоправда, лише 6 наших учасників прочитали думки Бориса Джонсона про почуття-співчуття і надіслали нам правильну відповідь — «Могила» (враховували і варіант «Цвинтар»). Але оскільки переможців має бути два, то знову вдалися до жеребкування. І з легкої руки таємничої, загадкової і ліричної Ші Мур по 100 гривень для підтримки ЗСУ ми перерахуємо від імені Анатолія Скальта із міста Жмеринка Вінницької області й Андрія Куяви з волинського Ковеля.

Переможцям туру — «Віват!», а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-12»

І хоч земля кругла, але у їхньому випадку аж занадто: ідуть на північ — упираються в стіни сусіда-держави, на південь — того самого сусіда, і на захід — тільки він, рідненький, як і на схід — та ж країна. Хоч, як правило, дивляться на того «родича» зверху... А в гранатобузі сьогодні ми захоvalи квітку — символ країни, оточеної одним сусідом. Підозрюю, її «родич» є у вас вдома або на роботі.

Що знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 26 червня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Б'ємо путіна на всіх фронтах, як заповідав нам Александер Борис де Пфеффель-Джонсон!

● ФАКТ

◆ У Польщі завершили спорудження відсіка загороження заввишка 5 метрів на кордоні з Білоруссю довжиною 140 кілометрів. Усього протяжність сухопутного кордону (не по річках) між цими країнами становить 186 кілометрів.

● СІМ «Я»

«Косметична пора»

— Мам, я дещо незаплановане купила, — сусідське дівча сяє усмішкою, в якій десь на дні таки проглядається сумнів

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Ще дочка моєї сусідки. Їй майже чотирнадцять. Так сталося, що я стала свідком, як вона повідомляла мамі, що купила собі крем для приховування «мішків під очима». Мимохіть ми, жінки, яким за 40, стали вдивлятися в обличчя дівчинки, намагаючись розгледіти, де ж ті «мішки». Тим часом дівча, певно, аби додати своєму аргументу ваги, повідомила, що й подруга купила собі точнісінько такий крем, і то вже не вперше. Ми з сусідкою презиралися й усміхалися. Як зізналася вона пізніше, перше, що хотілося, це вигукнути, що у свої тринадцять вона ще й думати про таке не сміла і що найкращі ліки від мішків під очима — вчасно відкладений увечері телефон. Але оскільки має досвід і звичку про найперші думки й емоції мовчати, поки їх не зважить, то просто взяла пляшечку з кремом і почала зацікавлено читати інформацію на звороті. Думаю, це було одне з найкращих «мамських» рішень.

Я — теж із тих мам, які якнайдовше відтермінують знайомство своїх донь з тушшю, помадою та іншими подібними винаходами людства. Але усвідомлюю, що в дітей у певний момент настає «косметична пора», яка працює, як вир. І тоді мама з основного порадидача перетворюється на «дорадчий орган», рекомендації якого можна виконувати, а можна ігнорувати. Залишається не опонувати, а ставати поруч, щоб звести шкоду до мінімуму, бо ж якість того, що в продажу, дуже різна. Якщо дитина ще не знає стандартних правил споживача (купувати певні речі у визначених і перевірених мережах чи навіть в аптеці), то саме час їй про це повідомити. Крім того, можна сходити з дівчам до дерматолога, щоб звикало опиратися на точку зору справжнього експерта. В будь-якому разі намагання зрозуміти набагато продуктивніше, аніж докори про «тобі ще рано».

Пишіть, як маєте й відчуваєте потребу поділитися! **Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або ж tsikava.gazeta@gmail.com, а пошта: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13, «Цікава газета на вихідні».**

● АРТФРОНТ

Віталій Бронюк — російськомовним українцям: «Какая разніца» і призвела

до війни, вас прийшли «рятувати»

«Навіть папугу можна навчити розмовляти будь-якою мовою»

Василь КІТ

Український музикант, лідер гурту «ТІК» Віктор Бронюк, який вступив в тероборону, висловив свою думку щодо російськомовних українців. Зірка вважає, що популярна у цьому середовищі фраза «какая разніца» якраз і стала поштовхом до війни. Саме тому рф і прийшла «рятувати» «своїх».

“ **Якщо українці зараз із цим не впораються, то потім з автоматами бігатимуть їхні діти.**

В Instagram артист опублікував пост під назвою «Про мову та «музику вне палітікі». Бронюк наголосив, що його думка однозначна. «У мене є багато друзів, які ще у 2014 році відчули на собі «братню любов». І чим більшою була ця «любов», тим швидше знайомі вилікувалися від «руського міра» — в один день. А також від «музики вне палітікі». Та деякі навіть зараз, на жаль, не можуть зрозуміти, що корінь зла — саме тут. Починати треба із себе», — написав співак.

За його словами, дехто каже, що у всьому винен «московський карлик». Але Бронюк вважає, що насправді багато хто його сюди кликав, щоб «визволив». «Дехто відверто дивується: мовляв, «как оні маглі?» Та «маглі», бо ж прийшли «рятувати» вас і свій «руській язык». Якби ви

Віктор Бронюк і словом, і ділом захищає Україну.

не були його носіями, то вони б сюди не йшли. Як до російськомовних людей це донести? Вони ж вигадують тисячу відмовок: «я думаю на руском», «у меня челюсть рускоязычная»... Намагаєшся пояснити, що навіть папуга здатен навчитися говорити, ведмідь — на велосипеді їздити, а ви просто не хочете і ніколи не ставили собі за мету вивчити українську мову», — додав Бронюк.

Також артист наголосив: якщо українці зараз із цим не впораються, не поставлять крапку на «руськом міре», то потім з автоматами бігатимуть їхні діти.

«Пам'ятайте про це, дорогі російськомовні українці, і швидше переходьте на українську! Я у вас вірю! І точно знаю, що, при бажанні ви все зможете!», — підсумував артист.

● ПРЯМА МОВА

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, про загарбників і українську мову:

Зараз у Маріуполь завезли російські підручники. Українські знищили. Це все роблять люди, які завжди казали: «Какая разніца, на каком языке гаваріть?». То все-таки різниця є? Все дуже просто. Україна там, де українська мова. Це прекрасно розуміють московити. Вони на асиміляції народів з'їли не просто собаку, а 100500 собак. Саме тому в танках горять буряти Сергєї Іванови. Тому перше, що вони роблять після того, як вбили українців і захопили їхні землі, — знищують українську мову.

● ВИПУСКНИКАМ НА ЗАМІТКУ

11 українських університетів потрапили до рейтингу найкращих у світі

Лідером серед наших закладів вищої освіти визнаний **Харківський національний університет ім. Каразіна**

Василина СМЕТАНА

За результатами цього річного рейтингу QS World University Rankings 2022 року, який є одним

з найпопулярніших у світі, університет Каразіна увійшов до 541–550 позицій світового рейтингу. Друге місце серед українських вишів посів Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» (651–700 у світовому рейтингу). Третє місце національного рейтингу відведено Київському національному університету ім. Шевченка (651–700 місце світового рейтингу).

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут ім. Сікорського» отримав четвертий показник успішності в українській частині рейтингу (701–750). Національний університет «Львівська політехніка» та Сумський державний університет ділять п'яту та шосту позицію з однаковими показниками у світовому рейтингу (801–1000).

З сьомої по десяту сходинку національного рейтингу розташувалися Львівський національний університет імені Івана Франка, Харківський національний університет радіоелектроніки,

Національний університет «Києво-Могилянська академія» та Одеський національний університет ім. Мечникова (1001–1200). Також своє місце у QS World University Rankings отримав Національний університет біоресурсів і природокористування України. Його місце у національному рейтингу — 11, світова позиція 1201–1400.

У п'ятірку найкращих вишів світу цього року увійшли: Массачусетський технологічний інститут, Кембриджський університет, Стенфордський університет, Оксфордський університет, Гарвардський університет.

● РАЗ ДОБРОМ ЗІГРІТЕ СЕРЦЕ ВІК НЕ ПРОХОЛОНЕ

Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

Харків'яни Данило, Валерій і Юлія Гембатюки назавжди запам'ятають тепло батьківської хати начальниці відділення поштового зв'язку Горохів 1 Раїси Іванюк (друга справа).

Хліборобські уроки в Печихвостах харків'яни називають незабутніми

Юлія та Валерій Гембатюки з сином Данилом до війни жили в першій столиці України — місті-мрії своєї юності. Юлії дуже подобалася її посада менеджера супермаркету, Валерій працював на «Новій пошті», а старшокласник Данило вже починав замислюватися, яку професію обрати в майбутньому

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Коли почалася війна, сім'я залишалася в квартирі до останнього, аж доки снаряди не стали розриватися в сусідніх висотках. Зрозумівши, що далі зволікати не можна, подружжя вирішило виїжджати з небезпечного місця. Прихисток від війни знайшли аж у Печихвостах на Горохівщині. Начальниця поштового відділення Горохів 1 Луцького району Раїса Іванюк поселила біженців у батьківській хаті, а сусіди і все село зустріло Гембатюків, наче рідних.

Жителі Печихвостів підтримали харків'ян і словом, і ділом. Найперше — плекаючи непохитну віру, що все буде добре, а також щедро ділячись з приїжджими одягом і харчами. Раїса Іванівна залишила гостям повний льох картоплі та консервацій. Гембатюки ніяковіли, зустрічаючи сусідів із сумками, в яких були яйця, сметана, сир, молоко, банки з салатами, компотами, помідорами, огірками, речі домашнього вжитку...

— Я просила нових подруг, щоб дали можливість віддячити за таку щедрість. Хотіла допомогти їм щось по господарству, але всі вони лише доброзичливо усміхалися у відповідь, — розповідала пані Юлія.

— Де ж це бачено, щоб у Печихвостах ми когось залишили у біді?! А ці люди з Харкова — скромні, порядні, і видно, що не з ледачих, — казали найближчі сусіди Світлана й Дмитро Терновики.

Перша думка селян про приїжджих виявилася правильною, бо як тільки потепліло, харків'яни взялися до роботи. Тим паче власниця

будинку, яка живе в Горохові, дозволила їм господарювати на свій розсуд.

Засукавши рукави, сімейство завзято освіжило фарбою новий дім. На город біля хати спершу дивилися з острахом, адже Юлія й Валерій вирости в селищі міського типу Фащівка на Луганщині й фактично не працювали на землі. Не кажучи вже про міську дитину Данила. Але, як кажуть, очі бояться, а руки роблять, тому, коли прийшов час, посадили картоплю, цибулю, квасолю, огірки, посіяли моркву, буряки, іншу городину.

— Без Раїси Іванівни осилити цей фронт робіт для нас, міських жителів, було б неможли-

Жителі Печихвостів підтримали харків'ян і словом, і ділом. Найперше — плекаючи непохитну віру, що все буде добре, а також щедро ділячись з приїжджими одягом і харчами.

во, — Юлія ніколи не забуде уроків хліборобства від волинської господині.

І все ж незабаром Гембатюки вирушають із Волині додому. Кажуть, хоч Харків і обстрілюють майже щодня, все одно треба їхати, щоб не втратити роботу. Із собою, як цінний скарб, візьмуть подарунки від Раїси Іванюк, а також відчуття того, що тепер мають на Волині родину. Вони мріють про перемогу й про те, як будуть відбудовувати рідний Харків. Дро слова, розмовлятимуть у ньому вже українською мовою, а коли настане мир, одразу чекатимуть у гості Раїсу Іванівну з родиною та інших своїх нових друзів із Волині.

*Публікацію створено за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Потіште рідних полуничною смакотою!

Червень щедро дарує нам ці соковиті й ароматні ягоди, тож і десерти цієї літньої пори не уявляються без трускавок. Хтось полюбляє їсти їх зі сметаною чи вершками, хтось просто кусає полуничку, тримаючи за зелений хвостик, а в когось є час і натхнення приготувати справжній кулінарний шедевр

Королева червня — полуниця.

БУЛОЧКИ ІЗ ЗАВАРНИМ КРЕМОМ, ПОЛУНИЦЕЮ ТА ШТРЕЙЗЕЛЕМ

Інгредієнти: для тіста — 360 г борошна, 100 мл молока, 90 мл кефіру, 60 г цукру, 1 яйце, 1 жовток, 70 г вершкового масла, 0,25 ч. л. солі, 12 г свіжих дріжджів; для крему — 250 мл молока, 1 яйце, 60 г цукру, 5 г ванільного цукру, 10 г крохмалю (кукурудзяного), 10 г борошна; для штрейзеля — 30 г вершкового масла, 25 г цукру, 30 г борошна; додатково 250 г полуниці.

Приготування. Для опари в теплом молоці розводимо дріжджі, додаємо чайну ложку цукру та 50 г борошна (із загальної кількості) і залишаємо в теплом місці. З яйця, жовтка, цукру, солі, кефіру, опари, просіяного борошна і розтопленого масла замішуємо еластичне тісто й залишаємо, щоб підійшло. Для крему в кастриюлю вливаємо молоко і ставимо на вогонь. Поки воно гріється, в окремій мисці ретельно змішуємо яйце, цукор, крохмаль, ванільний цукор і борошно. Вливаємо цю суміш у молоко і все добре перемішуємо. Доводимо крем до кипіння, знімаємо з плити, перекладаємо в миску, прикриваємо плівкою і залишаємо до повного охолодження. Для штрейзеля холодне масло перетираємо з борошном і цукром до стану крихти. Тісто, що піднялося, ділимо на 10 рівних частин, з кожної робимо круглу паляничку, кладемо на деку, застелене пергаментом, і залишаємо, щоб знову підійшло. Тоді скляною робимо заглиблення, змащуємо булочки яйцем, в серединку кладемо по 1 ст. л. крему, на нього — порізану шматочками полуницю, зверху всі булочки прикрушуємо штрейзелем. Випікаємо при 190°C 25–30 хвилин.

ТИРАМІСУ «ПРИВІТ, ЛІТО!»

Інгредієнти: 10 паличок савоярді, 300 г полуниць, 250 г маскарпоне, 200 мл вершків (жирністю

не менше 33%), цукор до смаку, 25 мл алкоголю (ром, коньяк) — за бажанням.

Приготування. Збиваємо вершки, з тим поступово додаємо по ложці маскарпоне, продовжуючи збивати. Подрібнюємо блендером полуницю з цукром, вливаємо алкоголь. У склянки або креманки викладаємо трішки крему, палички савоярді вмочуємо у збиті полуницю і викладаємо на вершки, додатково поливаємо ложкою полуничної маси. Повторюємо так до заповнення ємності. Зверху прикрасити на свій смак: ягодами, шоколадом, м'ятою тощо.

ЧИЗКЕЙК

Інгредієнти: 350–400 г полуниці, 0,5 кг домашнього кисломолочного сиру, 3 ст. л. сметани, 1 скл. цукру, 1 пакетик ванільного цукру, 15 г желатину, 2 пачки полуничного желе, бісквіт (можна замінити бісквіт на печиво, подрібнене і змішане з вершковим маслом).

Приготування. Домашній сир добре перебиваємо блендером з цукром, наприкінці додаємо ванільний цукор та 3 ст. л. сметани. Желатин розчиняємо у 5 ст. ложках води, коли набухне, розігриваємо в мікрохвильовці декілька секунд і додаємо до сирної маси. Желе готуємо за інструкцією на упаковці (але води краще брати менше норми), розводимо кожен пакетик окремо.

Складаємо чизкейк. Форму для торта застеляємо плівкою, на дно кладемо бісквіт (або печиво), на нього — сирну масу і ставимо в холодильник або в морозилку на 20 хвилин. Тим часом полуницю ріжемо на пластинки, викладаємо зверху й дуже акуратно заливаємо 1 порцією желе. Знову в холодильник, а коли схопиться, заливаємо другою порцією желе. Залишаємо в холодильнику на 2–2,5 години, тоді дістаємо з форми і викладаємо на блюдо.

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик
«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.
Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальню — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.
ТЗОВ «Газета «Волинь»

n/p UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 3 друковані аркуші
Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей) Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р 06.11.2017 р. КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р. РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення №1024

● **ГЕРОЯМ СЛАВА!**

Андрій Люташин скерував палаючий винищувач на колону окупантів, що сунула на столицю

Закінчення. Початок на с.1

Фото із сайту armyinform.com.ua.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

— Андрій знав, що я дуже переживаю за нього, а в мене цукровий діабет, тож не хотів, щоб я хвилювалася, — пояснює мати Героя. — Але намагався телефонувати. Мені й неважливо було, що саме він каже, аби почути голос і переконатись, що живий. Я зайвих запитань не ставила, лиш наполягала, аби невістка з онуками перебралась зі столиці до мене. Вони приїхали 7 березня, за день до загибелі Андрія. Тож остання розмова була саме про те, як добрались, як облаштувались. Обговорювали звичайні побутові речі, а вже наступного дня життя назавжди розділилось на щасливе «до» та нестерпне «після»...

Любов до авіації Андрію Люташину передалась у спадок. Його батько теж був льотчиком, відповідно дитинство майбутній Герой провів на полігонах, серед авіаційної техніки, в атмосфері розмов про небо. Та й мати працювала у штабі. Тому вибір професії для нього був очевидним.

— Вчився у Чернігівському військовому училищі, потім служив в Умані. В якийсь момент вирішив попрощатись зі службою, повернутись до цивільного життя, — пригадують побратими. — Вийшов на пенсію, влаштувався на роботу. Але у 2014-му зрозумів, що потрібен, та знову став на захист країни. Без проблем поновився на службі у складі бригади тактичної авіації, адже фахівці такого рівня завжди потрібні.

Про те, що син знову служить та місяці проводить на фронті, батьки дізнались лише через певний час. Пояснив, що не міг вчинити інакше, коли країна в небезпеці. Тож, коли із першого дня широкомасштабного вторгнення Андрій одним із перших «пішов у бій», це вже нікого не здивувало...

Поховали 47-річного майора Андрія Люташина на Алеї Слави в рідному місті Мукачеві.

«Краще б ти, мій синочку, проводжав мене...»

Андрій брав участь у бойових діях у складі бригади тактичної авіації. Саме цих льотчиків за численні успішні повітряні бої та збиті літаки противника назвали «Привид Києва» (це не один льотчик, а збірний образ).

Любов до авіації Андрію Люташину передалась у спадок — його батько теж був льотчиком.

— Молодший син, Артем, знає, що батька поховали, але, мабуть, не до кінця все розуміє. А старший, Максим, посивів у свої двадцять...

Посмертно начальнику служби повітряно-вогневої і тактич-

ної підготовки бригади тактичної авіації Андрієві Люташину присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

Джерело: armyinform.com.ua.

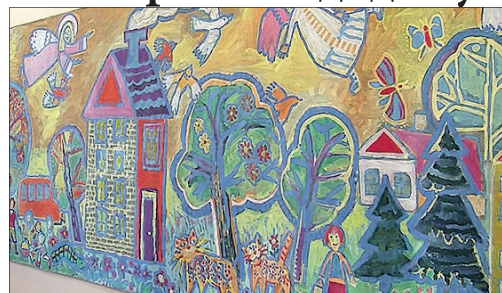
● **КРИЛА, ОБПАЛЕНІ ВІЙНОЮ**

Фото із сайту suspline.media.

Степан Карпуть із сином тужать за рідним Харковом.

Діти-переселенці у Луцьку створили символічне панно «Повернення додому»

Малювали з думками про одну-єдину мрію.

Разом трудилися школярі та їхні батьки з Києва й Харкова, а також п'ятеро учнів Луцької художньої школи

Олена КАЛЕНЮК

«Над створенням панно працювали майже десять годин. Кожен малював те, що рідне і близьке серцю», — розповіла Суспільному одна з авторок ідеї Людмила Салинська, заступниця директора Луцької художньої школи. Діти-переселенці з батьками зобразили будинки, дерева, квіти, людей, котів та янголят. Допомогали їм у цьому учні місцевого мистецького закладу.

Назву «Повернення додому» для панно запропонували переселенці.

«Коли ми починали це все малювати, було дуже важко наповнити якимсь таким барвистим змістом. Але в першу чергу це наша мрія — повернення додому», — поділився переселенець із Харкова Степан Карпуть, який разом із 12-річним сином Тимофієм долучився до створення панно.

Через постійні обстріли родина з Харкова на початку березня приїхала до Луцька. З того часу старший син, Тимофій, відвідує уроки арттерапії при Луцькій художній школі. «До війни, — каже хлопець, — ні разу не малював, а тепер — подобається».

Зараз панно експонується в артгалереї луцького Палацу культури.

*Публікація створена за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

● **ДАВ БИ БОГ...**

Вулицями Рівного їздив катафалк із портретом путіна

Транспортний засіб, призначений для перевезення небіжчика на цвинтар, роз'їжджав обласним центром сусіднього краю із зображенням дуже бажаного покійника

Софія ГАВРИЛЮК

Перехожих зацікавив цей автомобіль, адже на лобовому склі виднілася фотографія путіна. Фото катафалка опублікував у фейсбуці рівнянин Олег

Редзюк. Чоловік розповів, що на пасажирському сидінні сидів оператор із професійною камерою й знімав, напевне, реакцію людей. Врешті машину зупинили поліцейські. Після довгої розмови водій сховав фотографію.

Фото Олега РЕДЗЮКА.

Інсценували, бо дуже хочеться, щоб здох.